Günaha Soğuyan Kalp

Alper Murat Kirpik

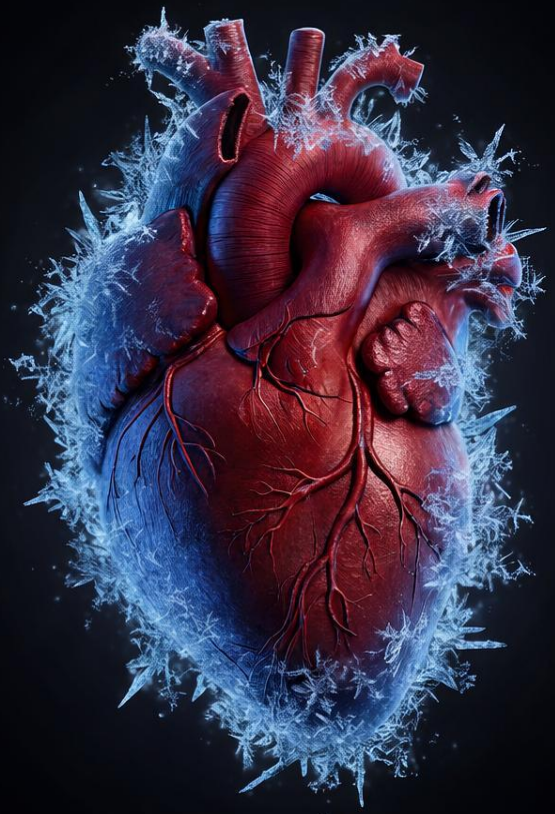

ALPER MURAT KİRPİK

Günaha Soğuyan Kalp

Copyright © 2026 by Alper Murat KİRPİK

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.
Find out more at reedsy.com

Contents

1	Önsöz	1
2	Giriş	3
3	1. Allah Her Şeye Kadirdir	4
4	2. “Ya Afüvv”: Silen ve İz Bırakmayan	7
5	3. Aileyi Dua ile Korumak	10
6	4. Günahın Psikolojisi	14
7	6. Günaha Soğuyan Kalp	20
8	7. Aileyi Manevi Kalkanla Kuşatmak	23
9	8. Affedilmiş Bir İnsan Nasıl Yaşar?	26
10	9. Günaha Düşmeden Önce	29
11	10. Bir Dua ile Yeniden Doğmak	32

1

Önsöz

Bir Dua ile Başlayan Yol

Kalbimiz, dünyaya geldiğimiz andan itibaren sayısız etki ve sınavla şekillenir. Her gün karşılaştığımız seçimler, yaptığımız tercihler ve bazen fark etmeden işlediğimiz küçük günahlar, kalbimizi yavaşça donar, ruhumuzu soğutur. İşte bu kitap, soğuyan kalplerimizi tekrar ısıtacak bir yolculuğun rehberi olarak hazırlandı.

Başlangıç noktası basittir: dua. Bir kelimeyle, bir niyetle, bir gözyaşıyla Allah'a yönelmek… "Ya Afüvv, Ya Hafız" diyerek kendi içimizdeki kırıkları onarmak, kalbimizi günaha karşı dirençli kılmak mümkün.

Bu kitabı okurken her bölümde sadece Allah'ın kudretini anlamakla kalmayacak, günahın psikolojisini, nefsi eğitmenin inceliklerini ve aileyi manevi bir kalkanla kuşatmanın yollarını keşfedeceksiniz. Her satır, bir dua gibi, her paragraf bir hatırlatma gibi işlev görecek.

Kalbiniz günaha karşı soğuyacak ve rahmetin ışığıyla ısınacak.

Bu yolculuk, sadece sizi değil, dualarınız aracılığıyla ailenizi ve sevdiklerinizi de kapsayacak.

2

Giriş

Günahın Gölgesi, Rahmetin Güneşi

Günahın gölgesi çoğu zaman fark edilmez. Küçük bir yalan, içten gelmeyen bir söz, ihmal edilen bir ibadet… Zamanla kalpte bir kararma başlar. Ama rahmetin güneşi her zaman gölgenin üstündedir.

Bu kitap, kalbinizi günaha karşı nasıl dirençli kılacağınızı, nasıl manevi bir farkındalık geliştireceğinizi ve her dua ile kendinizi nasıl yeniden inşa edeceğinizi anlatıyor. Zikirle, tevbe ile ve bilinçli nefis eğitimiyle, kalbinizi günaha soğutmak mümkün.

Burada okuyacağınız her bölüm, hem teorik hem pratik bir rehberdir. Kendinizle ve ailenizle baş başa kalabileceğiniz, derin bir içsel yolculuk için bir haritadır.

3

1. Allah Her Şeye Kadirdir

Bazen insan, hayatın ortasında kalakalır. Elinden geleni yapmış, planlarını kurmuş, tedbirlerini almış ama yine de işler istediği gibi gitmemiştir. İşte tam o noktada kalbin içinde iki ses yükselir: Biri "Her şey kontrolümde olmalıydı" diye fısıldayan nefsin sesi, diğeri ise derinden ve sakin bir şekilde "Allah her şeye kadirdir" diyen imanın sesi… Bu kitabın ilk durağı işte o ikinci sesi güçlendirmek için. Çünkü kalp, Allah'ın kudretini gerçekten tanımadan ne huzura erer ne de günaha karşı sağlam bir mesafe koyabilir. Günaha soğumak istiyorsak önce kudreti tanıyacağız. Kudreti tanımak, sadece "inanıyorum" demek değildir; kudreti tanımak, başımıza gelen her olayda O'nun tasarrufunu görebilmektir.

Kudreti Tanımak: İmanın Temeli

Aziz okuyucu, düşün: Gökyüzüne baktığında yıldızların düzeni seni hayrete düşürüyor mu? Bir çocuğun dünyaya gelişi, bir kalbin atışı, bir yaranın iyileşmesi… Bunların hangisi senin kontrolünde? İnsan çoğu zaman kendi küçük başarısını

büyütür, fakat her gün şahit olduğu mucizeleri sıradanlaştırır. Oysa kudreti tanımak, sıradan sandığımız her şeyin aslında ilahi bir tecelli olduğunu fark etmektir.

Allah'ın kadir oluşunu kalpte idrak etmek, imanın kök salması demektir. Kökü derin olan ağaç, fırtınada devrilmez. Kalbi kudretle beslenen kul da imtihanda yıkılmaz. Çünkü bilir ki karşılaştığı zorluk, Allah'ın kudretinin dışında değildir; işlediği hata da O'nun affının dışında değildir. İşte burada kalp rahatlar. Günahın en büyük besini, "Ben bittim, mahvoldum" zannıdır. Oysa Allah'ın kudretini tanıyan kul der ki: "Ben düştüm ama Rabbim kaldırmaya kadirdir." Bu cümle, insanı umutsuzluktan korur.

Kontrolü Bırakmak, Teslimiyeti Kuşanmak

Tasavvuf büyükleri derler ki, insanın en ağır yükü, Allah'ın işine karışma arzusudur. Her şeyi kontrol etmek isteriz. Çocuğumuzun geleceğini, eşimizin davranışlarını, insanların hakkımızdaki düşüncelerini… Hatta bazen kaderimizi bile kendi aklımızla şekillendirmeye kalkarız. Sonra yoruluruz. Çünkü insan, ilahi bir koltuğa oturmaya çalıştığında mutlaka düşer.

Teslimiyet ise zayıflık değildir; tam aksine, kudreti doğru tanımanın olgunluğudur. Teslimiyet, "Ben elimden geleni yaparım ama sonucu Rabbime bırakırım" diyebilmektir. Bu cümleyi kalpten söyleyebilen insanın omuzlarından görünmez bir yük kalkar. Günaha giden yolların çoğu da aslında kontrol takıntısından doğar. Kaygı arttıkça insan harama meyleder; korku büyüdükçe yanlış yollara sapar. Ama Allah'ın her şeye kadir olduğunu bilen bir kalp, acele etmez. Bilir ki rızık da, nasip de, başarı da O'nun elindedir.

Teslimiyet, kalbi yumuşatır. Yumuşayan kalp ise günaha karşı daha hassas olur. Çünkü artık o kalp, kendi gücüne değil Rabbine yaslanmaktadır.

Kulun Gücü Nerede Başlar, Nerede Biter?

İnsan acizdir. Bu cümle ilk duyulduğunda ağır gelebilir. Fakat aczi kabul etmek, aslında özgürlüğün kapısını aralar. Çünkü aczini bilen, haddini bilir. Haddini bilen de Rabbini tanır. Bizim gücümüz niyette başlar, gayrette devam eder; fakat sonuçta biter. Netice Allah'a aittir.

Bir günaha düşmemek için ortamdan uzaklaşmak bizim işimizdir. Gözümüzü haramdan sakınmak bizim işimizdir. Dilimizi tutmak, kalbimizi korumak için mücadele etmek bizim işimizdir. Fakat kalbe soğukluk veren, harama karşı içsel bir mesafe oluşturan hakiki güç Allah'tandır. İşte bu yüzden "Allah her şeye kadirdir" cümlesi sadece kozmik bir bilgi değil, ahlaki bir dayanak noktasıdır.

Sen mücadele edersin, O kalbini çevirir. Sen tevbe edersin, O izleri siler. Sen niyet edersin, O bereket verir. Bu hakikati idrak eden bir kul, ne kendini ilahlaştırır ne de umutsuzluğa düşer. Dengede kalır. Günaha karşı direnirken kibirlenmez; düştüğünde de karamsarlığa kapılmaz.

Sevgili dost, bu bölümün sonunda kalbine şu soruyu bırak: Gerçekten Allah'ın her şeye kadir olduğuna inanıyor muyum, yoksa sadece dilim mi söylüyor? Eğer kalbin bu soruya "Evet" diyebilirse, işte o zaman günaha karşı ilk soğukluk başlamış demektir. Çünkü Allah'ın kudretini bilen bir kalp, O'na rağmen günah işleyemez; O'nu unuttuğunda ise zaten üşümeye başlar.

4

2. “Ya Afüvv”: Silen ve İz Bırakmayan

Aziz dost, insanın en ağır yükü günahın kendisi değildir; günahın kalpte bıraktığını sandığı izdir. Çoğumuz, işlediğimiz hatadan çok, o hatanın bizim kimliğimize yapıştığını düşünerek yoruluruz. “Ben artık böyleyim… Ben değişmem… Allah beni affetse bile ben kendimi affedemem…” İşte kalbi asıl karartan cümleler bunlardır. Oysa Rabbimizin isimlerinden biri var ki, bu karanlık düşüncelerin tam ortasına bir güneş gibi doğar: **Ya Afüvv**… Yani silen, öyle silen ki geriye iz bırakmayan; affeden, öyle affeden ki kulunu hatasıyla damgalamayan.

“Ya Afüvv” ismi, sadece bağışlanmayı değil, silinmeyi anlatır. Bir defter düşün; üzerinde mürekkeple yazılmış hatalar var. Sen silmeye çalıştıkça izi kalıyor. Ama ilahi af, o mürekkebi kâğıdın liflerinden çekip alır. İşte “Afüvv” budur. Günahı sadece örtmez, kökünden söker. Kulun geçmişini, onun geleceğinin önünde bir engel olmaktan çıkarır. Bu ismi tanımayan kalp, tevbe etse bile tam huzur bulamaz. Ama bu ismi kalbine indiren insan, rahmetin ne kadar geniş olduğunu idrak eder.

Af ile Mağfiret Arasındaki İnce Fark

Tasavvufi sohbetlerde sıkça dile getirilir: Mağfiret örtmektir, af ise silmektir. Mağfirette günah örtülür; kul rezil edilmez, ayıbı açığa çıkmaz. Bu büyük bir nimettir. Ama af, bundan daha derindir. Af, günahı kökünden yok eder; sanki hiç işlenmemiş gibi yapar. İşte "Ya Afüvv" dediğimizde, Rabbimizin bize lütfettiği bu derin temizlik kapısını çalmış oluruz.

Ne büyük bir müjde bu… Çünkü insan bazen Allah'ın affedeceğine inanır ama yine de içten içe "Ama o günah orada duruyor" diye düşünür. Oysa "Afüvv" ismini bilen kul şunu söyler: "Rabbim silerse, kalmaz." Bu, sadece bir itikad meselesi değil; psikolojik bir şifadır. Suçlulukla ezilen kalp, bu isimle ayağa kalkar. Çünkü bilir ki Allah'ın silmesi, insanın silmesine benzemez. O sildi mi, defter tertemiz olur.

Günahın Hafızası ve İlahi Silgi

İnsan unutmaz. Özellikle de kendi hatalarını… Yıllar önce yaptığı bir yanlış, gecenin bir vakti ansızın zihnine gelir. Kalbi daralır. "Keşke yapmasaydım" der. İşte burada şeytan devreye girer ve o hatayı kimlik haline getirir: "Sen zaten böylesin."

Fakat Allah'ın "Afüvv" ismi, kulun geçmişini onun aleyhine kullanmaz. Tevbe eden bir insan, Allah katında yeni doğmuş gibidir. Bu sadece mecaz değil, hakikattir. Yeter ki tevbe samimi olsun. Yeter ki insan, hatasında ısrar etmesin.

Şunu unutma aziz dost: Günahın hafızası vardır ama rahmetin de kudreti vardır. Eğer Allah affetmişse, sen hâlâ o günahın gölgesinde yaşamayı seçiyorsan, bu rahmete karşı bir haksızlık olur. Kendini affedememek bazen gizli bir kibirdir; "Benim günahım affedilemeyecek kadar büyük" de-

mek, farkında olmadan rahmeti küçümsemektir. Oysa rahmet, senin hayalinden daha geniştir.

Kendini Affedemeyen Kulun Çıkmazı

Tasavvuf yolunda en ince tuzaklardan biri budur: Sürekli kendini suçlamak. Evet, pişmanlık gerekir. Evet, gözyaşı kıymetlidir. Ama pişmanlık, insanı Allah'a yaklaştırıyorsa değerlidir; insanı karamsarlığa sürüklüyorsa değil.

Kendini affedemeyen kul, çoğu zaman iki uç arasında savrulur: Ya günahı hafife alır ya da kendini tamamen değersiz görür. Oysa denge şudur: Günahı ciddiye almak ama rahmeti daha büyük görmek. "Ya Afüvv" ismi, işte bu dengeyi kurar.

Bir düşün… Allah seni yarattı, sana sayısız nimet verdi, seni her gün yeniden yaşattı. Sen bir hata yaptın diye O'nun rahmeti seni terk eder mi? Eğer öyle olsaydı, hiçbirimiz ayakta kalamazdık. Rabbimizin affı olmasaydı, insanlık çoktan tükenirdi.

"Ya Afüvv" zikri, kalbi günaha karşı soğutan bir ateştir aslında. Çünkü affın değerini bilen insan, aynı hataya dönmekten haya eder. Affedildiğini hisseden kalp, nankörlük etmek istemez. İşte gerçek dönüşüm burada başlar. Günaha soğumak, korkudan değil; affedilmenin verdiği mahcubiyetten doğar.

Aziz dost, belki bu satırları okurken içinden bir günah geçiyor. Belki kimse bilmiyor ama sen biliyorsun. O halde şimdi içinden yavaşça söyle: "Ya Afüvv..." Bu sadece bir kelime değil; bir kapı. O kapıyı çal. Çünkü Rabbimiz silmeye kadir. Ve O sildiğinde, sen de yeniden yürümeye başlarsın.

5

3. Aileyi Dua ile Korumak

Aziz dost, insan kendisi için dua ederken samimidir; ama ailesi için dua ederken derinleşir. Çünkü insan kendi nefsine sabredebilir, kendi hatasının bedelini taşıyabilir; fakat eşine, evladına, hatta henüz dünyaya gelmemiş çocuğuna gelecek bir zararı düşünmek kalbini titreten başka bir duygudur. İşte bu titreme, duayı sıradan bir söz olmaktan çıkarır; onu bir sığınak, bir manevi kalkan haline getirir. Aile için edilen dua, sadece bir temenni değil; görünmeyen âlemde örülen bir muhafazadır.

Şunu bilmek gerekir ki, evler sadece tuğla ve betondan ibaret değildir. Ev dediğimiz yer, içinde konuşulan kelimelerle, edilen dualarla, yükselen zikirle şekillenir. Bir evde Allah anılıyorsa, o evin duvarları bile şahit olur. Bir evde dua ediliyorsa, o evin atmosferi değişir. Çünkü dua, sadece Allah'a yükselen bir çağrı değil; aynı zamanda kalbe inen bir rahmettir.

Eş İçin Edilen Dua Neden Daha Derindir?

Eş, insanın en yakın aynasıdır. Onunla aynı sofraya oturur, aynı yastığa baş koyar, aynı hayatı paylaşırız. Bu kadar yakınlık içinde kırılmalar da olur, yanlış anlaşılmalar da… Fakat tasavvufi bakış şunu öğretir: Eş için edilen dua, aslında kişinin kendi nefsini terbiye etmesidir. Çünkü dua ederken insan, karşısındakini değiştirmeye değil, Allah'tan onun kalbini muhafaza etmesini istemeye yönelir.

"Allah'ım eşimi koru" demek, aynı zamanda "Beni de onun için hayırlı kıl" demektir. Dua tek taraflı işlemez; kalbi iki yönlü arındırır. Bir eş diğerine dua ettiğinde aradaki bağ dünyevi olmaktan çıkar, ilahi bir boyut kazanır. Tartışmalar azalmasa bile kalpteki sertlik azalır. Çünkü dua, kalbi yumuşatır. Yumuşayan kalp ise kin tutmaz.

Unutma aziz dost, eşini sürekli eleştiren bir kalp sertleşir; ama eşine dua eden bir kalp incelir. Ve ince kalp, günaha karşı daha hassas olur. Çünkü başkası için Allah'a yönelen bir yürek, kendi nefsini putlaştırmaz.

Çocuklar: Emanet ve İmtihan

Evlat… İnsan bu kelimeyi söylediğinde bile içinde bir sıcaklık hisseder. Fakat evlat sadece bir sevinç değil, aynı zamanda ağır bir emanettir. Onların gözleri bize bakar ama kaderleri Allah'ın elindedir. İşte burada dua devreye girer.

Bir anne-babanın en büyük yanılgısı, çocuğunu sadece eğitimle, disiplinle, maddi imkânla koruyabileceğini sanmasıdır. Elbette tedbir gerekir; ama tedbir tek başına yeterli değildir. Nice iyi şartlarda büyüyen çocuklar savrulmuş, nice zor şartlarda yetişenler istikamet üzere kalmıştır. Demek ki iş

sadece şartlarda değil; kalplerin muhafazasındadır.

Çocuk için edilen dua, onun kader yolculuğuna bırakılan manevi bir işarettir. Belki o çocuk büyüdüğünde bir yanlışın eşiğine gelecek; işte o an yıllar önce edilen bir dua onu geri çevirecek. Biz görmeyiz ama Allah görür. Biz bilmeyiz ama Allah bilir.

Evladına her gece dua eden bir anne, aslında onun etrafına görünmeyen bir çember çizer. O çember, ilahi korumadır.

Doğmamış Evlatlara Dua: Zamanı Aşan Sorumluluk

Belki şu an çocuğun yok. Belki henüz evli bile değilsin. Ama dua zamanla sınırlı değildir. İnsan henüz var olmamış evladı için de dua edebilir. Çünkü dua, zamanı aşan bir niyettir.

"Allah'ım, bana salih bir eş ve salih evlatlar nasip et" demek, sadece gelecek için bir istek değildir; şimdiden yapılan bir hazırlıktır. Tasavvuf ehli der ki: Niyet, kaderin kapısını çalar. İnsan neye niyet ederse, o niyet onun yolunu şekillendirir.

Doğmamış evlat için dua etmek, sorumluluğu erkenden kuşanmaktır. Çünkü insan, evladının sadece bedenine değil; ruhuna da vesile olur. Ve ruhun terbiyesi, dua ile başlar.

Aziz dost, aileyi dua ile korumak demek; evin merkezine Allah'ı yerleştirmek demektir. Günaha soğuyan kalp, sadece kendi nefsini değil; ailesini de korumak ister. Çünkü bilir ki en büyük miras mal değil, makam değil; temiz bir kalp ve hayırlı bir nesildir.

Belki bu gece başını yastığa koyduğunda sadece bir cümle söyle:

"Allah'ım, beni de ailemi de Sana yaklaştıracak bir hayat nasip et. Bizi günaha ısındırma, kalplerimizi harama meylettirme."

İnan, bu dua boşlukta kaybolmaz. Çünkü dua eden bir kalp, zaten korunmaya başlamış demektir.

6

4. Günahın Psikolojisi

Aziz dost, günah dediğimiz şey çoğu zaman bir anda ortaya çıkmaz. Bir sabah uyanıp da "Bugün kalbimi karartayım" diye yola çıkmaz insan. Günah, yavaş yavaş yaklaşır. Önce düşüncede dolaşır, sonra alışkanlık olur, sonra sıradanlaşır. En tehlikelisi de budur: Sıradanlaşması. Çünkü insan, tehlike olduğunu bildiği şeyden ürker; ama alıştığı şeye karşı gardını indirir. İşte bu bölümde, günahın dıştan değil içten nasıl büyüdüğünü, kalpte nasıl yer bulduğunu konuşacağız.

Şunu baştan söyleyelim: Günahın en büyük gücü, psikolojiktir. Yani o, sadece fiil değildir; bir süreçtir. Önce zihinde meşrulaşır, sonra kalpte yumuşar, en sonunda davranışa dönüşür. Ve insan çoğu zaman o son aşamaya gelene kadar kendini masum sanır.

Günahın İlk Adımı: Alışmak

Günahın ilk adımı çoğu zaman "alışmak"tır. İlk yapıldığında insanın içi sızlar. Bir huzursuzluk olur. Kalp hafifçe daralır. Fakat tekrarlandıkça o daralma azalır. İşte burada alarm

çalmalıdır. Çünkü kalbin sızlamaması, iyileştiği anlamına gelmez; hissizleştiği anlamına gelebilir.

Tasavvuf büyükleri kalbi canlı tutmaya çok önem vermiştir. Çünkü canlı kalp, hata yaptığında rahatsız olur. O rahatsızlık aslında rahmettir. Fakat insan aynı yanlışı tekrar ettikçe o rahatsızlık azalır. Nefis der ki: "O kadar da büyük bir şey değil." İşte günahın psikolojisi tam burada devreye girer. Küçültür, hafifletir, normalleştirir.

Aziz dost, bir şeyi sürekli görürsen ona alışır mısın? Alışırsın. Günah da böyledir. Sürekli maruz kalınan bir yanlış, zamanla sıradanlaşır. O yüzden ortam önemlidir, göz önemlidir, kulak önemlidir. Kalp, beslendiği şeyle şekillenir. Eğer yanlış sürekli önünde duruyorsa, bir süre sonra onu yanlış olarak görmemeye başlarsın.

Kalbin Kararması Nasıl Başlar?

Kalbin kararması bir gecede olmaz. Küçük bir ihmal ile başlar. Bir namazın ertelenmesi, bir haram bakışın "bir kereden bir şey olmaz" diye geçiştirilmesi, bir kırıcı sözün özürsüz bırakılması… Bunlar küçük görünür. Ama kalpte bir iz bırakır.

Kalp, aslında çok hassastır. Günah işlediğinde üzerinde siyah bir nokta oluştuğu söylenir. Eğer kul tevbe ederse o nokta silinir. Ama tevbe etmez, devam ederse o noktalar çoğalır. Bir süre sonra kalp ışığı daha az geçirir. İşte kararma budur.

Fakat burada önemli bir incelik var: Kalp tamamen karardığını zannettiği anda bile Allah'ın rahmeti ulaşabilir. Yeter ki insan o kararmayı fark etsin. En tehlikeli hâl, karardığını fark etmemektir. Çünkü fark eden insan hâlâ diridir. Fark etmeyen ise hissizleşmiştir.

Küçük Günahın Büyük Etkisi

Nefis, büyük günahlardan korkar; ama küçükleri hafife alır. Oysa küçük günahların birikimi, büyük bir mesafeye dönüşebilir. Bir damla su kayayı aşındırmaz gibi görünür ama yıllar içinde izi belli olur. Günah da böyledir.

Bir küçük taviz, ikinciyi kolaylaştırır. İkinci, üçüncüyü… Sonra insan bir bakar ki, bir zamanlar asla yapmam dediği şeylere yaklaşmış. İşte bu yüzden günaha soğuyan kalp, küçük şeyleri ciddiye alır. Çünkü bilir ki mesele sadece o anlık fiil değildir; kalbin yönüdür.

Aziz dost, günahın psikolojisini bilmek seni korkutmak için değil, bilinçlendirmek içindir. Çünkü tehlikeyi tanıyan insan tedbir alır. Kalbini kontrol eder, ortamını seçer, dostunu seçer, gözünü ve kulağını korur. Ve en önemlisi, hata yaptığında geciktirmeden tevbe eder.

Unutma: Günahın en büyük silahı alışkanlık, en büyük düşmanı ise farkındalıktır. Sen fark ettikçe, kalbin uyanık kaldıkça, günah sana yaklaşsa bile içinde bir soğukluk hissedersin. İşte o soğukluk, Allah'ın sana lütfudur.

Aziz dost, insan bazen şunu fark eder: Günaha düşmemek sadece irade meselesi değildir. Nice güçlü iradeler bir anlık gafletle sarsılmış, nice zayıf sandığımız insanlar ilahi bir korumayla ayakta kalmıştır. İşte burada bir hakikat kapısı aralanır: Korunmak, sadece direnmek değildir; muhafaza edilmektir. Ve Rabbimizin güzel isimlerinden biri bu sırrı fısıldar: **Ya Hafız**… Koruyan, muhafaza eden, gözeten, düşmeden önce tutan, kaymadan önce ikaz eden.

İnsan çoğu zaman başına gelen musibetleri görür ama başına gelmeyenleri göremez. Oysa belki de hayatımız, fark etmediğimiz ilahi korumalarla doludur. Girmediğimiz ortamlar, tanışmadığımız insanlar, açılmayan kapılar… Bazen üzülürüz, "Neden olmadı?" deriz. Halbuki belki de "Ya Hafız" isminden gelen bir muhafaza vardır orada. Bilmediğimiz bir zarardan korunmuşuzdur. İşte kalp bu idrake erdiğinde, şikâyet azalır, şükür artar.

İlahi Koruma Nedir?

Korunmak sadece fiziksel bir tehlikeden sakınmak değildir. Asıl koruma, kalbin muhafazasıdır. Çünkü insanın en kıymetli yeri kalbidir. Kalp bozulursa, bakış bozulur; bakış bozulursa hayat bozulur. Bu yüzden "Ya Hafız" zikri, önce kalbe yönelir.

Bir düşün: Günah işlemeye niyet ettiğin bir an oldu mu hiç, ama içinden bir ses seni geri çekti? Bir ortamda bulunurken

içinin sıkıldığını, oraya ait olmadığını hissettin mi? İşte o his çoğu zaman ilahi bir muhafazadır. Kalbin uyarılmasıdır.

Tasavvuf ehli der ki, Allah sevdiği kulunu günahın içinde bırakmaz; ya ortamı değiştirir ya kalbe bir soğukluk verir. İşte o soğukluk, "Ya Hafız" isminin tecellisidir. Günaha karşı iştahın kaçıyorsa, harama karşı içten bir mesafe oluşuyorsa, bil ki korunuyorsun.

Günaha Soğumak: En Büyük Lütuf

Günaha soğumak, zorla elde edilen bir durum değildir. İnsan kendini disipline edebilir, ortamını değiştirebilir, gözünü sakınabilir; ama kalpteki o içsel mesafe ilahi bir lütuftur.

Bir zamanlar seni cezbeden bir şeyin artık cazip gelmemesi, büyük bir nimettir. Bu, kalbin yön değiştirdiğinin işaretidir. Çünkü kalp ya dünyaya ısınır ya Allah'a. İkisini aynı anda merkez yapamaz. Günaha karşı soğuyan kalp, aslında Allah'a ısınıyordur.

Aziz dost, belki de en büyük dua şudur: "Allah'ım, beni günaha karşı koru; kalbimi harama ısındırma." Çünkü bazen insan düşmemek için çok çabalar ama içten içe hâlâ o günaha meyli vardır. İşte gerçek muhafaza, o meylin zayıflamasıdır.

Nefsi Eğitmenin Tasavvufi Yolu

Nefis, kontrol edilmezse insanı sürükler. Ama tasavvuf nefsle savaşmayı değil, onu eğitmeyi öğretir. Eğitimin ilk adımı farkındalıktır. Nefsin hangi ortamda zayıfladığını, hangi durumda güçlendiğini bilmek gerekir.

Mesela yalnızken mi daha çok zorlanıyorsun, kalabalıkta mı? Öfkeliyken mi hataya yaklaşıyorsun, kırıldığında mı?

Kendini tanımak, korunmanın yarısıdır. Diğer yarısı ise Allah'a sığınmaktır.

"Ya Hafız" zikri, sadece dilde kalmamalı; bilinçle söylenmelidir. Her tekrarında kalbine şu niyeti yerleştir: "Allah'ım, beni kendime bırakma." Çünkü insanın en büyük tehlikesi, kendine bırakılmasıdır. Nefsine emanet edilen insan kayabilir; ama Allah'a sığınan korunur.

Aziz dost, belki hayatında bazı kapılar kapanmıştır. Belki bazı arzuların gerçekleşmemiştir. Şimdi geriye dönüp bir düşün: O kapanan kapılar seni hangi yanlışlardan korudu? O gerçekleşmeyen arzular, seni hangi savrulmalardan muhafaza etti?

İşte "Ya Hafız" ismiyle yaşayan insan, hayatına bu gözle bakar. Başına gelmeyen felaketler için de şükreder. Günaha düşmediği anlar için de şükreder. Ve bilir ki en büyük başarı, alkış almak değil; istikamette kalmaktır.

Kalp korunursa, hayat korunur. Kalp muhafaza edilirse, nesil muhafaza edilir.

7

6. Günaha Soğuyan Kalp

Aziz dost, insanın iç dünyasında çok sessiz dönüşümler olur. Kimse fark etmez, dışarıdan bakıldığında hayat aynı görünür; ama kalbin yönü değişmiştir. Bir zamanlar harama meyleden, günahın cazibesine kapılan o iç dünya artık başka bir yere bakıyordur. İşte "günaha soğuyan kalp" dediğimiz hâl budur. Bu, zoraki bir uzak duruş değil; içten gelen bir mesafedir. Bir baskı değil; bir bilinçtir. Bir korku değil; bir haya ve bir idraktir.

Günaha soğumak, insanın fıtratına aykırı bir hâl değildir. Bilakis fıtratın aslına dönmesidir. Çünkü insan, özü itibariyle temiz yaratılmıştır. Günah, o özün üzerine yapışan bir lekedir. Kalp Rabbine yaklaştıkça, o lekeye karşı bir hassasiyet kazanır. Bir zamanlar sıcak gelen şeyler, şimdi rahatsız etmeye başlar. Eskiden cazip görünen ortamlar, artık dar gelir. İşte bu daralma, kalbin yeniden dirildiğinin işaretidir.

Harama Karşı İçsel Mesafe

Günaha soğuyan kalp, önce bakışında değişir. Göz, eskisi gibi uzun uzun bakmaz. Dil, eskisi gibi rahat konuşmaz. Kulak, her sözü dinlemek istemez. Bu bir zorlanma değil; bir seçiciliktir. Çünkü kalp neyle beslendiğini öğrenmiştir.

Tasavvuf ehli der ki: "Kalp, sevdiğine benzer." Eğer kalp Allah'a yönelirse, O'nun razı olmadığı şeylere karşı mesafe alır. Bu mesafe, dıştan bir yasakla değil; içten bir bilinçle oluşur. İnsan bir gün fark eder ki, artık o günahı işlemek için içinden bir istek gelmiyor. İşte o an şükretmelidir. Çünkü bu hâl, çalışarak elde edilen bir başarıdan çok, ilahi bir lütuftur.

Ama burada bir incelik var: Günaha soğumak, insanı kibirli yapmamalıdır. "Ben artık düşmem" diyen kalp tehlikededir. Çünkü nefs uyur ama ölmez. Soğuyan kalp, sürekli dua ile beslenmelidir. Aksi hâlde eski sıcaklık geri dönebilir.

Helalin Lezzetini Tatmak

Günaha soğumanın bir başka yüzü de helalin lezzetini fark etmektir. İnsan bazen haramı cazip bulur çünkü helalin tadını yeterince keşfetmemiştir. Oysa helal, ruhu yormaz. Vicdanı sıkıştırmaz. Gece başını yastığa koyduğunda içini daraltmaz.

Helalin huzuru, yavaş yavaş kalbe yerleşir. İnsan şunu fark eder: "Asıl lezzet, temiz kalabilmekteymiş." Bu farkındalık, günaha karşı en büyük kalkandır. Çünkü artık mesele sadece "yasak" değildir; mesele huzurdur.

Aziz dost, haram çoğu zaman hızlı bir haz sunar ama uzun bir pişmanlık bırakır. Helal ise bazen sabır ister ama derin bir huzur verir. Günaha soğuyan kalp, bu dengeyi idrak etmiş kalptir. Geçici olanı değil, kalıcı olanı seçer.

Zikirle İnşa Edilen Direnç

Kalbin soğuması tesadüf değildir. Sürekli bir beslenme ister. Zikir, işte bu beslenmenin adıdır. Dil "Allah" dedikçe kalp yönünü hatırlar. "Ya Afüvv" dedikçe affı hatırlar. "Ya Hafız" dedikçe korunmayı hatırlar.

Zikir, kalpte bir direnç oluşturur. Günah yaklaştığında o direnç devreye girer. İnsan hemen düşmez. İçinde bir ikaz olur. İşte bu ikaz, zikrin meyvesidir.

Fakat zikir sadece kelime tekrarından ibaret değildir. Zikir, hatırlamaktır. Allah'ı hatırlamak, O'nun huzurunda olduğunu bilmektir. Bu bilinç yerleştiğinde insan yalnızken bile dikkatli olur. Çünkü yalnız olmadığını bilir.

Aziz dost, günaha soğuyan kalp bir gecede oluşmaz. Ama her samimi dua, her bilinçli tevbe, her küçük mücadele o kalbi biraz daha değiştirir. Ve bir gün dönüp bakarsın; artık eski sen değilsindir.

Belki hâlâ hatalar vardır, belki hâlâ eksikler vardır. Ama yön değişmiştir. İşte asıl mesele budur. Yön Allah'a dönmüşse, yol uzasa da korkulacak bir şey yoktur.

8

7. Aileyi Manevi Kalkanla Kuşatmak

Aziz dost, insan tek başına yaşarken bile zorlanır; bir de aile olunca mesuliyet katlanır. Çünkü artık sadece kendi kalbinden değil, aynı çatı altında nefes alan diğer kalplerden de sorumlusun. Ev dediğimiz yer, aslında küçük bir âlemdir. Orada konuşulan her söz, yapılan her tercih, edilen her dua görünmeyen bir iz bırakır. İşte bu yüzden aileyi manevi bir kalkanla kuşatmak, lüks değil zarurettir.

Manevi kalkan dediğimiz şey, sadece nazardan korunmak için okunan birkaç ayetten ibaret değildir. O, evin ruhunu inşa etmektir. Evde Allah'ın adının anılmasıdır. Evin içinde günahın sıradanlaşmamasıdır. Bir yanlış yapıldığında utanmanın hâlâ mümkün olmasıdır. Çünkü utanma kaybolursa, kalkan delinmiş demektir.

Şunu unutma: Çocuklar söyleneni değil, hissedileni öğrenir. Eşler sözü değil, kalpteki hâli taşır. Eğer bir evde zikir varsa, şükür varsa, tevbe varsa; o evde görünmeyen bir muhafaza başlar.

Evde Manevi Atmosfer Kurmak

Evdeki manevi atmosfer, uzun uzun nasihatlerle değil; küçük ama istikrarlı amellerle oluşur. Birlikte edilen kısa bir dua… Sofrada "Elhamdülillah" demeyi alışkanlık hâline getirmek… Haftada bir akşam birkaç ayet okumak… Bunlar küçük görünür ama kalpte derin iz bırakır.

Aziz dost, bir evde Allah anıldıkça kalpler yumuşar. Tartışmalar tamamen bitmez belki ama sertliği azalır. Çünkü kalp, zikrin içinde uzun süre kin taşıyamaz. Eğer evde sürekli dünya konuşuluyor, sürekli şikâyet ediliyor, sürekli eksikler büyütülüyorsa; o evin atmosferi ağırlaşır. Günahın psikolojisi burada da işler: Sıradanlaşma başlar.

Manevi kalkan, evin merkezine Allah'ı koymaktır. Televizyonun, telefonun, gündemin değil… Allah'ın adı evde yankılanıyorsa, o ev sahipsiz değildir.

Çocuklara Günah Bilinci Nasıl Verilir?

Çocuklara günah bilinci korkutarak verilmez. Sürekli cehennem anlatmak, yasakları büyütmek, baskıyla kontrol etmek kalpte isyan doğurabilir. Günah bilinci, sevgi ve bilinçle inşa edilir.

Çocuğa önce Allah'ı sevdirirsin. Onun merhametini, affını, koruyuculuğunu anlatırsın. Sonra dersin ki: "Biz O'nu seviyoruz ya, işte O'nun sevmediği şeylerden de uzak durmaya çalışıyoruz." Böyle bir anlatım kalpte karşılık bulur.

Aziz dost, çocuk senin namaz kıldığını görüyorsa, haramdan sakındığını hissediyorsa, özür dilediğine şahit oluyorsa; en büyük eğitimi alıyordur. Çünkü çocuk, anne-babanın yaşadığı dini örnek alır. Söylenenle yaşanan çelişirse, kalpte güven

zedelenir.

Günah bilinci, utanmayı öğretmektir ama değersizlik hissettirmemektir. "Yanlış yaptın ama sen yanlış değilsin" diyebilmektir. İşte bu denge, manevi kalkanın en güçlü parçasıdır.

Dua Eden Babanın ve Annenin Gücü

Aziz dost, belki en az konuşulan ama en etkili şey budur: Anne-babanın duası. Bir babanın gecenin bir vakti evladı için ettiği dua… Bir annenin gözyaşıyla Rabbine yönelişi… Bunlar görünmez ama güçlü dalgalardır.

Belki çocuğun şu an seni dinlemiyor. Belki ergenlik fırtınasında savruluyor. Belki yanlış arkadaşlıkların eşiğinde. Ama sen dua etmeyi bırakma. Çünkü senin sözün bir yere kadar gider; duan ise Arş'a kadar yükselir.

Manevi kalkan, işte bu ısrarlı duadır. "Allah'ım, evimi muhafaza et. Kalplerimizi birbirimize ısındır ama günaha karşı soğut." Bu cümle bile bir başlangıçtır.

Aziz dost, unutma: Evini korumak için sadece kapıyı kilitlemek yetmez; kalbi de kilitlemek gerekir. Ama o kilidin anahtarı senin elinde değildir. O anahtar Allah'tadır. Sen sadece kapının önünde bekler, dua eder, gayret edersin. Koruyan ise O'dur.

9

8. Affedilmiş Bir İnsan Nasıl Yaşar?

Aziz dost, insanın hayatındaki en büyük dönüm noktası nedir biliyor musun? Affedildiğini gerçekten hissettiği andır. Sadece "Allah affeder" diye genel bir bilgiye sahip olmak değil; bizzat kendi hatalarının bağışlandığını kalbinin derininde hissetmek… İşte o an, insanın yürüyüşü değişir, bakışı değişir, hatta sesi bile değişir. Çünkü suçlulukla yaşayan bir insanla affedildiğini bilen bir insan aynı değildir.

Affedildiğini bilen insan hafifler. İçindeki yük azalır. Sürekli geçmişe dönüp kendini hırpalamaz. Ama bu hafiflik, gevşeklik değildir. Tam aksine, daha dikkatli bir yaşama sebep olur. Çünkü affın kıymetini bilen, aynı hataya dönmekten haya eder. Affedilmiş olmak, sorumsuzluk değil; daha derin bir sorumluluktur.

Suçluluk Yerine Sorumluluk

Günah işleyen insanın ilk hâli genellikle suçluluktur. İçten içe kendini yargılar, değersiz hisseder, bazen Allah'tan bile uzaklaşır. Oysa tevbe kabul edildiğinde, suçluluk yerini sorumluluğa

bırakmalıdır.

Suçluluk insanı pasifleştirir. "Ben zaten kötüyüm" düşüncesi, yeni hatalara kapı aralar. Ama sorumluluk insanı ayağa kaldırır. "Evet hata yaptım ama şimdi daha dikkatli olacağım" diyebilen insan olgunlaşır.

Tasavvufi bakışta tevbe, bir çöküş değil; bir yükseliştir. İnsan hatasını fark edip Rabbine yöneldiğinde aslında bir mertebe kat eder. Çünkü kibir kırılmış, acz kabul edilmiş, kalp yumuşamıştır. İşte affedilmiş bir insan, bu yumuşaklıkla yaşar. Başkasının hatasına karşı da daha merhametli olur. Çünkü kendi düşüşünü hatırlar.

Tevbenin Psikolojik Şifası

Aziz dost, tevbe sadece dini bir kavram değil; ruhun şifasıdır. İçinde biriktirdiğin pişmanlıkları Allah'a açmak, kalbin yükünü boşaltmaktır. İnsan kimseye anlatamadığı şeyleri Rabbine anlatır. O anlatışta bir arınma vardır.

Gerçek tevbe üç şeyle anlaşılır: Pişmanlık, terk ediş ve niyet. Pişmanlık kalbi temizler. Terk ediş iradeyi güçlendirir. Niyet ise geleceği inşa eder. Bu üçü bir araya geldiğinde insan yeniden doğmuş gibi olur.

Affedildiğini hisseden insanın psikolojisi değişir. Kendine bakışı yumuşar. Sürekli geçmişi didiklemek yerine bugünü düzeltmeye odaklanır. Ve en önemlisi, Allah'la arasındaki mesafe kapanır. Çünkü en büyük acı, günah değil; günah yüzünden Allah'tan uzaklaştığını sanmaktır.

Oysa Allah'a dönüş kapısı her zaman açıktır. Sen yöneldiğin an, O sana yönelir.

Yeni Bir Başlangıcın Cesareti

Affedilmiş bir insanın en belirgin özelliği cesarettir. Geçmişine takılıp kalmaz. "Ben değişemem" demez. Çünkü bilir ki Allah'ın affı, sadece geçmişi silmek için değil; geleceği açmak içindir.

Yeni bir başlangıç yapmak cesaret ister. Eski alışkanlıklardan vazgeçmek, yeni bir çevre seçmek, belki bazı ilişkileri yeniden düzenlemek… Bunlar kolay değildir. Ama affedildiğini bilen insan, bu cesareti bulur. Çünkü artık yalnız yürüdüğünü düşünmez.

Aziz dost, belki sen de geçmişinde bazı kırıklarla yaşıyorsun. Belki hâlâ içini sızlatan hataların var. Şimdi kendine şu soruyu sor: Eğer Allah seni affettiyse, sen neden hâlâ o yükü taşıyorsun?

Affedilmiş bir insan, geçmişini inkâr etmez ama onun esiri de olmaz. O geçmiş, artık bir utanç değil; bir ders olur. Bir yara değil; bir hikmet olur.

Ve işte o insan, başkalarına da umut olur. Çünkü yüzünde bir yumuşaklık vardır. Sözlerinde bir merhamet. Yargılamak yerine anlamayı seçer.

Affedilmiş bir kalp, günaha karşı daha soğuktur ama insana karşı daha sıcaktır. İşte bu denge, bu kitabın ruhudur.

10

9. Günaha Düşmeden Önce

Aziz dost, insan çoğu zaman düştükten sonra konuşur. "Keşke gitmeseydim… Keşke o ortamda bulunmasaydım… Keşke o sözü söylemeseydim…" der. Fakat hikmet, düştükten sonra pişman olmakta değil; düşmeden önce uyanık olmaktadır. Çünkü günah bir anda gelmez; kapıyı çalmaz, içeri dalmaz. Önce uzaktan bakar, yoklar, zayıf noktayı arar. İşte bu yüzden, düşmeden önceki bilinç, düştükten sonraki pişmanlıktan daha kıymetlidir.

Tasavvuf ehli, "Sedd-i zerâyi" der; yani kötülüğe götüren yolları baştan kapatmak. Çünkü nefs, kendini güçlü zanneden insanı daha kolay aldatır. "Ben kendimi tutarım" diyen nice insan, bir süre sonra ortamın, sözün, bakışın tesiriyle savrulmuştur. O yüzden mesele sadece irade değil; tedbirdir.

Ortamı Değiştirmenin Hikmeti

Aziz dost, insan bulunduğu ortama benzer. Sürekli şikâyet edilen bir ortamda umut azalır. Sürekli günahın konuşulduğu bir yerde hassasiyet körelir. Sürekli haramın normalleştiği bir

çevrede kalp yavaş yavaş ısınır.

Bazen en büyük tevbe, ortamı terk etmektir. Bir masadan kalkmak, bir gruptan uzaklaşmak, bir alışkanlığı bırakmak… Bunlar küçük görünür ama kalbi korur. Çünkü nefs tek başına zayıf olabilir ama kalabalık içinde cesaret bulur.

Şunu kendine sor: Hangi ortamda daha çok savruluyorsun? Hangi insanlarla beraberken kalbin gevşiyor? Bu sorular cesaret ister ama cevabı seni korur. Günaha düşmeden önce alınan en büyük tedbir, kendini tanımaktır.

Arkadaşın Kalbe Etkisi

İnsan dostunun dini üzeredir denmiştir. Çünkü arkadaş sadece zaman paylaştığın kişi değildir; bakışını, kelimeni, hatta hayallerini etkileyen kişidir.

Bir arkadaş seni namaza çağırıyorsa, kalbini diri tutuyorsa, yanlış yaptığında seni incitmeden uyarıyorsa; o dost nimettir. Ama seni günaha yaklaştıran, hatanı normalleştiren, "Abartma, herkes yapıyor" diyen bir dost, farkında olmadan kalbini ısıtır.

Aziz dost, dost seçmek kader seçmektir biraz da. Çünkü en çok görüştüğün insanlar, senin yönünü belirler. Eğer kalbin günaha karşı soğusun istiyorsan, yanında Allah'ı hatırlatan insanlar olsun. Çünkü insan tek başına güçlü zanneder ama zayıflık anında en çok çevresine benzer.

Niyetin Dönüştürücü Gücü

Günaha düşmeden önce en güçlü silah niyettir. Çünkü niyet, kalbin pusulasıdır. Eğer kalp her sabah "Allah'ım bugün beni koru" diye güne başlarsa, farkındalık artar. İnsan daha dikkatli bakar, daha ölçülü konuşur.

Niyet sadece büyük kararlar için değildir. Küçük tercihlerde de niyet vardır. Bir yere giderken, bir söz söylerken, bir paylaşım yaparken… "Bu beni Rabbime yaklaştırır mı, uzaklaştırır mı?" sorusu, kalbi uyanık tutar.

Aziz dost, günah çoğu zaman ani bir patlama değildir; küçük ihmal zinciridir. O zinciri kırmanın yolu, niyeti diri tutmaktır. Her gün kendine hatırlat: "Ben günaha düşmemek için yaşıyorum; sadece düştüğümde kalkmak için değil."

Bu bilinç insanı korkak yapmaz; bilakis vakur yapar. Çünkü o artık hayatı gelişigüzel yaşamaz. Bilinçle yürür.

Ve unutma... Düşmemek için aldığın her küçük tedbir, Allah'ın yardımıyla birleştiğinde büyük bir korumaya dönüşür. Sen kapını kapatırsın, koruyan O'dur. Sen gözünü sakınmaya çalışırsın, kalbi çeviren O'dur.

11

10. Bir Dua ile Yeniden Doğmak

Aziz dost, insan bazen uzun uzun konuşur da en sonunda dönüp aynı yere gelir: Dua. Çünkü yolun başı da duadır, sonu da… Düşerken de dua ederiz, kalkarken de. Günaha yaklaşırken de dua gerekir, günaha soğuduğumuzda da. Ve insanın hayatında öyle anlar vardır ki, bir tek cümle bütün geçmişini arkasında bırakmasına vesile olur. İşte o an, bir dua ile yeniden doğduğu andır.

Yeniden doğmak dediğimiz şey, takvim yaprağının değişmesi değildir. Aynı evde, aynı işte, aynı insanların arasında kalırsın belki; ama kalbin başka bir yere bağlanmıştır. Artık kendine güvenerek değil, Rabbine dayanarak yürürsün. Günaha karşı direncini kendi iradene değil, Allah'ın muhafazasına yaslarsın. Ve işte o zaman içten içe bir hafiflik başlar. Çünkü yükü taşıyan sen değilsindir artık.

Affedilmiş Aile Olmak

Bir insanın affedilmesi büyük nimettir; ama bir ailenin affedilmiş olması bambaşka bir rahmettir. Düşünsene, bir ev var… İçinde hatalar olmuş, kırgınlıklar yaşanmış, yanlışlar yapılmış. Ama o evin insanları bir gece oturup birlikte dua etmişler: "Allah'ım bizi affet, kalplerimizi birbirine ısındır, günaha karşı soğut."

İşte o an ev değişmeye başlar. Duvarlar aynı kalır ama hava değişir. Çünkü dua, evin içine rahmet çağırmaktır. Affedilmiş bir aile, geçmişteki hataları birbirine karşı silah olarak kullanmaz. "Sen böyle yapmıştın" diye eski defterleri açmaz. Çünkü bilir ki Allah silmişse, kulun sürekli hatırlatması edebe sığmaz.

Affedilmiş aile olmak, yeni bir sayfa açabilmektir. Birbirine merhametle bakabilmektir. Ve en önemlisi, evin merkezine yeniden Allah'ı koyabilmektir.

Nesilden Nesile Dua Mirası

Aziz dost, mal miras kalır, ev miras kalır; ama en kıymetli miras duadır. Bir anne-babanın evladına bıraktığı en büyük servet, arkasından yükselen hayır duasıdır.

Belki sen bu satırları okurken çocukların küçük. Belki henüz dünyaya bile gelmediler. Ama bugün ettiğin dua, yarın onların hayatında bir dönemeç olabilir. Sen görmezsin, ama Allah görür. Sen bilmezsin, ama Allah bilir.

Dua, zamanın ötesine geçen bir emanettir. Bir baba, yıllar önce evladı için "Allah'ım onu muhafaza et" demiştir. O çocuk büyür, bir gün bir yanlışın eşiğine gelir; içinden bir ses onu geri çeker. İşte o ses bazen bir babanın duasıdır.

Nesilden nesile dua mirası bırakmak, aslında kalpler arasında görünmeyen bir bağ kurmaktır. Ve o bağ, dünyevi hiçbir güçle kopmaz.

"Ya Afüvv, Ya Hafız" ile Yaşamak

Bu kitabın başında iki isim vardı: "Ya Afüvv" ve "Ya Hafız." Biri siler, biri korur. Biri geçmişi temizler, biri geleceği muhafaza eder.

Hayat işte bu iki isim arasında dengede yürümektir. Hata yaptığında "Ya Afüvv" dersin; korunmak istediğinde "Ya Hafız." Düşersen affa sığınırsın; korkarsan muhafazaya.

Aziz dost, yeniden doğmak için büyük törenlere gerek yok. Samimi bir kalp, pişman bir göz, yönünü değiştirmiş bir niyet yeter. Bu gece başını yastığa koyduğunda belki sadece şu cümleyi fısıldarsın:

"Allah'ım, beni Sana yaklaştıracak bir hayat ver. Kalbimi günaha ısındırma. Beni affet ve muhafaza et."

İşte bu dua, yeni bir başlangıçtır.

Unutma… Günaha soğuyan kalp taşlaşmış kalp değildir; bilakis en diri kalptir. Çünkü o kalp artık geçici heveslere değil, ebedi huzura yönelmiştir. Ve yönünü bulan kalp, eninde sonunda menziline varır.

Bu yolculuk burada bitmiyor aslında. Her gün yeniden başlıyor. Her dua ile yeniden doğuyorsun. Her tevbe ile biraz daha arınıyorsun. Ve her hatırlayışta kalbin biraz daha soğuyor günaha, biraz daha ısınıyor Rabbine.

> ***"Estağfirullâh el-Azîm ellezî lâ ilâhe illâhû ve'l hayye'l- kayyûmü ve etûbü ileyh"***